

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

De Divina Psalmodia, Ejusque Causis, Mysteriis, Et Disciplinis, deque variis Ritibus omnium Ecclesiarum in psallendis Divinis Officiis, Tractatus, Historicvs, Symbolicvs, Asceticvs. Sive Psallentis Ecclesiae Harmonia - Opus novum, & curiosum, ac multiplici eruditione illustratum ... Operum ...

Bona, Giovanni

Parisiis, 1678

§. 16. De Ritu Maronitarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9929

Catholicus. Hæc ad veram, & Catholicam fidem conversa fuit tempore Joannis XXII. Romani Pontificis à B. Bartholomæo Bononiensi Ordinis Prædicatorum illarum partium Episcopo : suntque in ea aliquot ejusdem Ordinis monasteria, in quibus divinum recitatur Officium lingua quidem Armena, sed juxta consuetudinem Fratrum Prædicatorum, quem ritum sequuntur etiam Presbyteri seculares in provincia degentes.

§. XVI.

De ritu Maronitarum.

I. CÆsar Baronius in Notationibus ad Romanum Martyrologium ad diem vigesimam primam Octobris; Maronitæ, inquit, sunt illi Christiani qui proprios habentes Episcopos, degentes in monte Libano magna fidei sinceritate, & animi ardore communicant Romanæ Ecclesiæ. An verò Maronitarum nomen à Maronia civitate Syriæ, vel à sancto Marone Abbate sortiti sint, non audeo definire. Ipsi autem Maronitæ in Romano Collegio degentes hac de re à me interrogati responderunt se primos esse Christi fideles, qui ab ipso Christo sive ab Apostolis ad fidem conversi fuerunt, quam semper integram, & inviolatam conservarunt : atque idè ipsi soli inter omnes Phœnicæ incolas Romanum Pontificem Christi Vicarium esse, & Petri successorem confitentur. Nomen autem Maronitarum vel à S. Marone primo illarum gentium Patriarcha se accepisse existimant : vel quia Maronita voce Syriaca idem est ac Dominicus, unde ipsi Maronitæ sive Dominici vocantur, quia fidem nunquam violarunt, quam à Domino acceperunt. Plura de Maronitis, eorumque nomine, statu, & Religione curioso Lectori suppeditabit Franciscus Sacchinus Historiæ Societatis Jesu p. 4. lib. 6. num. 37. & sequentibus.

Habent isti proprios ritus, & divina Officia lingua Syriaca perfolvunt: cum vulgaris ipsorum Arabica sit.

Septem apud Maronitas sunt Horæ Canonicae. Media nox, sive Nocturnum, Matutinum, Tertia, Sexta, Nona, Vesperæ, Completorium. Nocturnum eorum lingua dicitur *Lilio*, hoc est nox, quia media nocte recitatur. Matutinum *Saphio* hoc est Aurora; Tertia *Tlosciobin*, Sexta *Scet sciobin*, Nona *Tesasciobin*, Vesperæ *Ramso*, Completorium *Sutro*, hoc est protectio, seu destructio, quia dicitur post occasum, vel ut ita dicam post destructionem solis. Horam Primam non habent.

Psalterium nec per Hebdomadam, nec per totum annum recitant, sed certos quosdam Psalmos invariabiliter singulis horis dicunt, nimirum media nocte, *Ecce nunc benedicite Dominum, & Laudate Dominum omnes gentes*: ad Matutinum *Deus Deus meus ad te de luce vigilo, Qui habitat, Miserere, & Laudate Dominum omnes gentes*: ad Tertiam, & Nonam *Miserere*: ad Vesperas *Miserere, Domine clamavi ad te, Voce mea ad Dominum clamavi, & ex Psalmo 118. octo Versus*; incipiendo à Versu *Lucerna pedibus meis verbum tuum*: ad Completorium *Miserere, Qui habitat, & Laudate Dominum omnes gentes*.

In principio & fine cujusque Officii semper dicunt *Trisagion, Pater noster, Ave Maria, Credo in unum Deum, & aliam Orationem*. Deinde semper cum Hymno recitant aliquem Psalmum, vel aliquod Canticum, vel aliquas invocationes. Prius autem recitatur una pars Psalmi, vel Cantici, sive aliqua invocatio: postea dicitur una pars Hymni; sequitur alia pars Psalmi, tum sequens pars Hymni, & sic deinceps donec Hymnus ex integro perfolvatur.

Hora media noctis continet sexdecim Orationes, undecim Cantica, sex Hymnos, duos Psalmos, Responsorium unum, & alias invocationes. Primò autem recitatur una Oratio, & unum Canticum cum secunda Oratione:

Saphro

i.e. 8732

1123

5 390

Oratione: deinde primus Hymnus cum primo Psalmo, & duæ aliæ Orationes, & secundus Hymnus cum aliquibus invocationibus: Tum quinta Oratio, & duo alia Cantica cum duabus Orationibus, & tertius Hymnus cum invocationibus: octava Oratio, & duo Cantica, & tres Orationes: Hymnus quartus cum invocationibus, & una Oratio, & duo Cantica: decimatertia Oratio & quintus Hymnus cum uno Cantico: deinde unum Responsorium cum duabus Orationibus, & sextus Hymnus cum secundo Psalmo: demum Oratio decimasexta, & reliqua Cantica.

Matutinum undecim habet Orationes, septem Hymnos, sex Cantica, quatuor Psalmos, & unum Responsorium, hoc pacto. Dicitur primâ Oratio, & primum Canticum: secundâ Oratio & secundum Canticum, atque tertîa Oratio: primus Hymnus cum tertio Cantico & quarta Oratio: secundus Hymnus cum primo Psalmo, & quinta Oratio: tertius Hymnus cum secundo Psalmo, sexta Oratio: quartus Hymnus cum tertio Psalmo, & septima Oratio: quintus Hymnus cum quarto Cantico, & octava Oratio: sextus Hymnus cum invocationibus, & nona Oratio: septimus Hymnus cum quarto Psalmo: deinde Responsorium, duæ Orationes, quintum Canticum, Oratio, sextum Canticum, & finis.

Tertiâ, sexta, & Nonâ habent quinque Orationes, & tria Cantica, sive duo Cantica, & unum Psalmum, Sexta habet tria Cantica, Tertiâ, & Nonâ unum Psalmum, & duo Cantica. Sic verò in his proceditur. Dicitur primò Oratio, deinde Psalmus vel Canticum, sequuntur tres Orationes, unum Canticum alia Oratio, & aliud Canticum, & finis.

Vesperæ Orationes septem, duos Hymnos, quatuor Cantica; quatuor Psalmos & unum Responsorium continent hoc ordine. Psallitur una Oratio, & unum Canticum: secunda Oratio, secundum Canticum, &

tertia Oratio; Hymnus cum primo Psalmo, & quarta Oratio: secundus Hymnus cum reliquis tribus Psalmis: deinde Responsorium, quinta, & sexta Oratio, tertium Canticum, septima Oratio, & quintum Canticum.

Completorium quinque Orationibus constat & tribus Psalmis, duobus Hymnis, & duobus Canticis. Una dicitur Oratio, & unus Psalmus: deinde secunda Oratio, & Hymnus cum secundo Psalmo: mox tertia, & quarta Oratio, & unum Canticum: tum Hymnus secundus cum tertio Psalmo: demum quinta Oratio, & secundum Canticum.

§. XVII.

De ritu Illyricorum.

Illyricum, seu Sclavonia propriè dicitur ea regio, quæ Dravum, Savumque amnem interjacet, ab occasu Stiria, ab ortu Danubio clausa, à Septentrione perpetuis montium jugis, quibus à Pannonia discernitur. Sclavonia dicitur à gente Sclavonica, quæ olim circa Mæotidem paludem habitabat, & in has regiones descendit. Porro lingua Sclavonica longè, lateque patet, atque idèd plurimæ gentes sacra peragunt hoc idiomate. Ritus verò sequuntur vel Græcum, vel Latinum. Nam in Dalmatia littorali, in Liburnia, & in Istria omnes Ecclesiastici tam seculares quam Regulares Romano ritu psallunt, habentque Breviarum Romanum Illyrica lingua impressum. In cæteris autem regionibus, videlicet in Servia, Myfia, Bosnia, Bulgaria, Russia minori Regi Poloniae subdita, in Volhinia, Podolia, & parte quadam Lituaniae, aliisque finitimis provinciis ritu Græco divinum peragitur Officium, translatis Græcorum Typicis in Sclavonicam linguam. Eisdem Græcos ritus eadem